

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-12-24)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-12-24)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 157. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000177.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lens, Juleaften 1915.

Saa blev der alligevel Jul, inden Freden kom; vi véd ikke s. 158engang, om det bliver den sidste KrigsJul; men det vil vi bede til. Her er der ingen ydre Forandringer; Kanonerne tordner som enhver anden Dag, Pionervogne og Munitionskolonner rasler gennem Gaderne. Det er ingen Fredens Fest her. Nu lige begynder Kammeraterne at fejre Dagen med Rum og λ in. Jeg har trukket mig tilbage, for det kan jeg ikke være med til; og heldigvis er der heller ingen, der tager mig det ilde op, maaske af den Grund, at de saa kan faa saa meget mere selv. Hvor er det kedeligt, at der ikke er en eneste Ven her, og hvor vilde det være godt at kunne synge et Par Julesalmer. Her synges der ikke, kun nu og da en Gadevise eller noget andet sjofelt Kram. —

Jeg var saa glad ved at faa Jer Julepakke. I skriver, I synes det er saa lidt, og jeg synes, der er alt, hvad man kan ønske sig. Smørret har jeg ogsaa faaet. Den lille Grankvist med Julelyset har jeg tændt, der gik Ild i den, og det gav saadan en Duft af Jul. Aa, hvor er det trist, saa uendelig trist, at være saadan revet ud af sin Sammenhæng. Det er mørke, trange Tider, og mørkere og mørkere bliver det. Det burde mane til Alvor. En farlig Leg med onde Magter. Det er næsten, som Mennesket i sin Daarskab har skabt et Værk, som vokser sig saa stærkt, at det ikke kan tøjles. Der er sat saadanne Kræfter og saadanne Lidenskaber i Gang, at ingen kan bringe dem til at stanse, men de fortærer alt paa deres Vej. Det er en Vildfarelse. Der er ingen Udvej at se mere, det gaar lukt ud i Ødelæggelsen; men:

»Netop som Jord ej mer kan raade, kommer et Frelsens Væld af Naade, saa kommer Jul«.

Gid Julen maa bringe Viljen til Freden. Længslen efter den har været i saa lang Tid, men Juleaften maa Længslen naturligt vokse. Først naar Længslen efter Freden overgaar \ Viljen til Sejren, og naar Folk i Ydmyghed kan bøje sig for det overmenneskelige, er der Betingelse for Fred. — Men lad os glæde os over den Fred, vi har haft, og alle de dejlige Minder fra gode Tider, som først nu rigtig gaar op for En. Om de vil vende tilbage igen, véd vi jo ikke, men det haaber vi. Og jeg tror, der vil komme saa lykkelige Dage, som vi endnu aldrig har haft dem. Ja, Tak for alt det Gode, I har bevist mig i dette sidste trange Aar og alle Tider. I har altid holdt Modet oppe* naar det var ved at synke. Hvor har jeg tit og mange s. 159Gange maattet sige mig selv: Hvor er Du lykkelig, at Du har havt et godt Hjem. Var alle Hjem saadar\, vilde Krig næsten være umulig. . .

Saa en Hilsen til Jer alle og Tak>for alt godt.